

Etnografisk Museum skilles ud og gøres til en selvstændig Institution, er det i alt Fald ikke en Udvej, man bør gribe til uden i haardt Betryk. Thi det er jo rigtigt, som det blev paapeget af det ærede Medlem Hr. Wilhelm Rasmussen, at der er ogsaa en indre Sammenhæng, en Parallel mellem vore egne kulturelle Mindesmærker og de Samlinger, der findes i Etnografisk Museum.

Men der er især et Synspunkt, som jeg gerne vil understrege, og som blev fremhævet af det ærede Medlem Hr. Holstein, da han sagde, at Nationalmuseet burde lægges dér, hvor Strømmen gaar. Det burde jo være saaledes, at Nationalmuseet, naar det nu skal have sit nye Hjem, kom til at ligge et Sted, hvor det kunde virke paa lignende Maade som Glyptoteket og Statens Museum for Kunst. Disse to Bygninger ligger frit, de ligger paa Alfarvej og aabner sig indbydende mod den besøgende. Dette kan aldrig blive Tilfældet med Nationalmuseet, hvis det faar Lov til at blive i Krogen nede ved Stormgade og for store Deles Vedkommende puttes længere om i Krogen, thi det har alligevel alle Dage været noget af en Afkrog i det gamle København. Jeg synes, at Nationalmuseet burde lægges i en ny Bygning paa en Plads, der laa centralt og dér, hvor Strømmen gaar. Dersom det f. Eks. kunde tænkes at være overkommeligt at rejse en Bygning for det paa Banegaardsterrænet, vilde det være en Beliggenhed, jeg vilde finde næsten ideel. Subsidiært kunde maaske Kastelsplanen gaa, men jeg vilde finde, at en Beliggenhed inde i den indre By paa en aaben Plads, hvor Livet pulserer og Strømmen gaar, vilde være at foretrække. Jeg tvivler stærkt paa, at Omkostningerne derved vilde blive saa synderlig meget større end de, der vilde blive ved at ombygge de gamle Bygninger nede ved Stormgade, thi det er en Erfaring, som man gør Gang paa Gang, og som jeg selv nylig har gjort paa smertelig Vis, at det at ombygge gamle Bygninger sluger ganske uanede Summer, og det bliver ofte næsten lige saa dyrt som at bygge noget nyt, uden at det derfor bliver i samme Grad tilfredsstillende, og uden at det derfor kommer til at yde den samme gode Ramme om Indholdet, som kunde og burde skabes ved denne Lejlighed. Medens Nationalmuseet fremfor noget andet Museum, fremfor nogen anden Samling, vi ejer i vort Land og vor Hovedstad, burde være Folkets Ejendom, aabent og tilgængeligt for alle og let at finde, maa man sige, at den højtærede Undervisningsministers Plan er absolut velegnet til at skjule og dække det.

Kastelsplanen er lidt bedre, men det forekommer mig dog, at den ogsaa trækker Nationalmuseet lovlig meget hen i et Hjørne af Byen. Kunde man finde en mere centralt beliggende Plads, forekommer det mig, at det vilde være det rette Sted at lægge Nationalmuseet. Dér skulde man saa rejse en Bygning, der indenfor rimelige økonomiske Rammer dog alligevel var af en saadan Art, at den kunde anvendes for et længere Tidsrum, uden at der skulde behøves Tilbygninger og Ombygning inden alt for længe.

Jeg mener at kunne slaa fast, at der blandt de ærede Ordførere, der har talt før mig, med Undtagelse af det ærede Medlem Hr. Vanggaard har været Enstemmighed om, at man vil bort fra Prinsens Palæ, bort fra det Hjørne dernede, hvor Skattene bliver gemt, hvor de i alt Fald ikke i den Grad bliver gjort aabne og tilgængelige. Enten man saa vil det ene eller det andet Sted hen, er det dog vist den fælles Tanke, der ligger bagved, at man vil have Skattene hen paa en Plads, hvor de virkelig møder Folket, og det er mit Ønske, at man, hvilken Vej man end vælger at gaa, dog maa kunne enes om det.

Sneum: Jeg er ganske enig med mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Wiinblad, i de Udtalelser, han fremkom med under Forhandlingen i Gaar. Men da det er sjældent, at Rigsdagen har Lejlighed til at behandle Forhold, som angaar Nationalmuseet, vil jeg gerne gøre et Par korte Bemærkninger i Anledning af det foreliggende Lovforslag, der jo omhandler Nationalmuseets Lokaleforhold. I de senere Aar har Dagspressen Gang paa Gang beskæftiget sig med Pladsmangelen paa Nationalmuseet og Brandfaren i de Bygninger, hvori Samlingerne findes, og det er lykkedes at rejse en Stemning Landet over for at komme bort fra disse Mangler. Der er dog ogsaa i den Bevægelse, som er skabt omkring Nationalmuseet, fremkommet en Del Kritik, som jeg mener det er klogt ikke helt at overse.

Der er for det første rejst Tvivl om, hvorvidt det nu ogsaa er nødvendigt og ønskeligt at opbevare alt det, som Nationalmuseet gennem Aarene samler sammen. Alle er sikkert enige i, at Ting af virkelig historisk Betydning selvfølgelig skal opbevares, men fra flere Sider rejses der Tvivl om Værdien af mangt og meget af det, som findes indenfor Nationalmuseets Vægge. Det er naturligvis vanskeligt at afgøre, om denne Tvivl er